

Rousseau – I. OBRAZ

Celá tato úvodní one-philosopher-show je natolik individuální, že ji každý herec musí pojmut a ztvárnit osobně a individuálně. Proto neuvádím žádné režijní pokyny, budu ale potom to osobní ztvárnění komentovat a případně jemně vést.

Na scéně je Rousseau s kufříkem, v němž má notebookem, který se snaží zapojit a spustit. Nejde mu to, proto po chvíli snažení vykřikne:

ROUSSEAU: Merde! Ty pazdráte! Ty už mě dlouho štvát nebudeš! Tak rozjedeš se konečně, ty stará plechovko, nebo ne? *(přitom dostane ránu elektrickým proudem, prudce vyskočí ze židle)* Aaaauuuu! Že já jsem se nedal na něco jiného, že jsem si s tím vynalézáním vůbec začínal! Technika, to není správný řešení. Měl jsem se dát radši na něco příjemnějšího, třeba skládání hudby – že bych složil nějaké melodram... *(začne znít melodie Marseillaisy)* Pomoc! Nechte mě! Kde jste? – Aha, tak to bude asi můj tento...

Dojde ke svému kufříku, vytáhne z něj mobil. Čte zprávu, která zní ze zákulisí. Pokud nebude zpráva nahrána a pouštěna ze záznamu, musí ji vždy někdo hlasitě a zřetelně přečíst. Intonace by měla být neutrální, věcná, téměř strojový hlas.

HLAS: Drahy Jeane Jacquesi, proč se od minuleho cervna neozýváte? Me srdce je vám stále nakloneno jako drive. Psala jsem vám 36 dlouhých mailů, ale vy stále mlčíte. Co je vaše jedna uboha krátká odpověď a informace o vaší nové adrese? Stalo se vám něco? Já a ten, kdo je v mém tele – nás mály Jacques, na Vás stále myslíme a dychtivě očekáváme vaši odpověď. Mály potřebuje otcovskou ruku, kdy se tedy stanete mým muzem? Vaše stala a jediná paní – Madam de Warens.

ROUSSEAU: Cože? To snad není možný... Co to má být!?! *(nešťastně)* Jakých 36 mailů? Vždyť mně nic nedošlo... Počkat? To si hned rychle ověříme. *(otevře notebook, chvíli zběsile píše a pak čte pro sebe nějaká jména)* No, tak rychle to zas nebude. Měl bych vyměnit tu pascalovsku architekturu za inteligentnější řešení... Tak už je to tady, Utlouk rychlík už startuje, co, jak bylo zadáno špatné heslo?! *(píše)* Leibniz je hňup – to je přece správné heslo! Jasně, no dyť jsem si to myslel. Mám tu mály jen od Voltaira, Mesliera, D'Alemberta – cože? Aha, já tu mám něco nového od Diderota. *(čte)* „Okamžitě mi dodej ctnost – heslo do Encyklopedie!“ To by se mu hodilo, hampejzníkovi! Už ji dávno... ostatně byl jsem u toho, když jsme ji společně pro- Ale to nic. To už je dávno. Vlastně už ani nevím, jak Diderot vypadá. Už jej znám jen jako mailovou adresu. – Moment! Ohó! Ona psala o nějaké změně adresy, že jo? Ale já jsem přece nic neměnil, ha! *(silně rozrušen)* Toho jsem se obával. Chaos, šum, zmatky! Informační kolaps...! Pryč s tím, konec s tím vším, vyhodíme to všechno, shut down, nazdar! *(bere notebook a odhazuje jej pryč a utíká ze scény)*

Z jiné strany řichází Tereza s walkmanem na uších. Rousseau po chvíli z téže strany vběhne, sebere jí walkmana z ruky a vyhodí ze scény, kde to udělá děsný randál. Bude-li v hrací místnosti možné využít techniku, seženeme zvuky v elektronické podobě.

TEREZA: *(nechápatě)* Můj walkman –

ROUSSEAU: Cholericky gestikuluje, pobíhá, vykřikuje. Pryč se všemi technickými vynálezy, pryč s aplikovanou vědou! Nic dobrého by to nepřineslo! Jenom se víc vztekám a sprostě nadávám – věda přináší úpadek mravů!

Rousseau někde v zákulisí vyhazuje další věci jako: mrazničku, přímotop, elektrický kartáček na zuby, toustovač... - tedy ze zákulisí se ozývají zvuky, které Tereza s pohledem tím směrem identifikuje. Zděšení by mělo s každým elektrospotřebičem stoupat, případně přejde až do zoufalství a rezignace. Buď stojí na místě, nebo jen sotva znatelně hrůzou ustupuje směrem od místa, kde Rousseau rádí.

TEREZA: Miláčku, Jacquesi, co to děláš? Mraznička! Přímotop! Můj elektrický kartáček! *Pokud herečky přejdou až k tomu zoufalství, pak následující otázka může být až plačtivě.* Proč ničíš svoje vynálezy?

ROUSSEAU: *Opět přiběhne, divoce Terezu obíhá, ironicky štěká, útočí na ni, jako by nefunkci všech přístrojů vyčítal jí.* Proč? Proč? Proč? Ty se ještě ptáš? Vždyť nic nefunguje – mraznička nemrazí, kartáček nekartáčkuje, přímotop netopí přímo ani nepřímou a můj poštovní zpravodaj mi zprávy nedává! - *V tuto chvíli se T. musí zarazit, tuší, že něco asi praskne...* Nefungují, tedy neexistují. Co s tím? – Vyhodit! *S poslední větou od T. poodejde doleva, aby na ni pak opět mohl zaútočit.*

TEREZA: *Nevinnost sama, chce se ujistit. Ovšem intonace by měla prozradit, že dobře ví, o co se jedná.* Jaké zprávy?

ROUSSEAU: *Znovu na ni agresivně dotírá.* No prostě zprávy, maily, copak nevíš, co to je? Nepřišlo mi 36 mailů, rozumíš...?

TEREZA: *Zkroušeně, ale s odhodláním nést odpovědnost za své činy. Během repliky poodstupuje doprava, otáčí se napůl čelem ke zdi, klopí hlavu, dívá se do země, ruce spojené před sebou.* Miláčku, nezlob se, já ti to vysvětlím... To jsem udělala já.

ROUSSEAU: *R. se překvapeně zastaví ze svého cholerického poskakování, ale v hlase je stále slyšet rozrušení.* Co to plácáš, děvče jednoduchý? Vždyť počítačům vůbec nerozumíš!

TEREZA: *(omluvně) Pořád stejná pozice, při prvních slovech se může kradmo a nesměle podívat na R., pak zase se studem do Země.* Nezlob se drahý, matka mě přesvědčila, abych potajmu sledovala, jak to děláš.

ROUSSEAU: *Nevěřicně k ní popojde.* Cože?

TEREZA: *Při výčtu svých schopností zvedne hlavu, je na to trochu hrdá.* No a tak jsem se naučila pracovat s Wordem 1750, s Excelem 1755 a s Explorerem šestkou. *Ovšem teď si uvědomí, kam to všechno míří, hrdost zase mizí a ona ztrácí odhodlání vše přiznat, nechce se jí do toho, jako by to zkoušela zahrát do autu.* No, a ty zprávy...

ROUSSEAU: *Velmi drsně, bez slitování.* No jen to dopověz – copak jsi s nima udělala?!

TEREZA: *Alibisticky, omluvně.* Viš, lásko, to já ne, to moje matka... *Následující vysvětlování divákům a jakoby věcně. I popojde blíže k publiku.* Ona se chce stůj co stůj stát dvorní dámou a přitom se chlubí slávou a vynalézavostí svého budoucího zetě. Proto chtěla, abych zjistila tajemství tvého internetu po dobrém nebo po zlém... *Ted' zase zkroušeně, směrem k JJR.* Prý když přeruším tvou korespondenci s tou ženskou, určitě to sám naučíš mě a mou matku, aby sis měl s kým mailovat. *(plačtivě) Že prý potom budu s tebou pořád v kontaktu –*

ROUSSEAU: *Vpadne do toho, zvláště na konci repliky je velmi rozrušen.* – my budeme pořád v kontaktu a ta můra bude pořád kroužit kolem krále – Ale kde k čertu jsou ty

moje maily? Co jsi s nima provedla?

TEREZA: *Nádech, povzdechnutí.* Víš lásko, já nechtěla – já, já musela – (*zkroušeně*) *Ale následující výklad opět s hrdostí na to, co všechno se naučila a jak je šikovná. Přitom podstoupí od JJR doprava, takže se blíží k pravé stěně.* Jakmile jsem se naučila pracovat s mailovacím programem, kontrovala jsem pravidelně tvoje maily. A potom když ti ta ženská zase napsala, jenom jsem vytvořila nový účet na adrese *JJR@VFBR1789.org* a jí odpověděla, že tvoje původní adresa *Rousseau@dijon.fr* už neplatí, ať píše na tu novou. *Ted' ovšem opět černé svědomí, je úplně v rohu vpravo. – Zdůrazní to „deletem“* A ten poslední mail jsem smazala deletelem...

ROUSSEAU: *Chvíli jen nevěřicně zírá.* Co jsi to provedla, Terezo? Ty že máš být má žena? Nikdy! Jak jsi jenom mohla... Všichni jste se proti mně spikli. *Odvrací se od ní, míří na druhou stranu.*

TEREZA: *Brání se, otočí se, jde směrem k JJR.* Já za to nemůžu, já jsem se nespikla, jenom jsem chtěla poslechnout svou matku.

ROUSSEAU: *Zamíří opět k ní s odhodláním střetnout se.* Tak víš co? Zůstaň si se svou matkou, když je ti milejší než já! *Odchází pryč, mluví k divákům.* Jdu se převléknout do něčeho přirozenějšího a odcházím do přírody, tam snad budu mít pokoj!

Prchá křížem přes scénu, takže skončí na opačné straně vepředu před diváky.

TEREZA: *Běží za ním.* Počkej! Neodcházej! Počkej! Vrať se, Jacquesi! Snaž se mou matku pochopit!